

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 114

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 28 februarie 2013

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 8 din 17 ianuarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ² și ale art. 108 ⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă	1–3	10.		
Decizia nr. 12 din 22 ianuarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (4), art. 10 alin. (2), art. 15 alin. (5), art. 17 alin. (1) lit. d) și e), art. 88 alin. (1), art. 91 și ale art. 93 ¹ din Legea audiovizualului nr. 504/2002	4–9			
★				
Opinie separată	9			
Decizia nr. 13 din 22 ianuarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 teza întâi din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și ale art. 29 alin. (7), art. 40 lit. f) și art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum au fost modificate prin art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	10–14			
			ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
			— Ordonanță de urgență pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 8

din 17 ianuarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108² și ale art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar
Aspazia Cojocaru
Petre Lăzăroiu
Mircea Ștefan Minea

— președinte
— judecător
— judecător
— judecător

Iulia Antoanella Motoc
Puskás Valentin Zoltán
Tudorel Toader
Fabian Niculae

— judecător
— judecător
— judecător
— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Sfirăială în Dosarul nr. 26.254/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.458D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părții, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.475D/2012 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108² și ale art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Sfirăială și de Antonie Popescu în Dosarul nr. 26.251/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea parțială de obiect a excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.475D/2012 la Dosarul nr. 1.458D/2012.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.475D/2012 la Dosarul nr. 1.458D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Acesta arată că dispozițiile legale criticate nu comportă vreun viciu de neconstituționalitate, întrucât respectiva procedură are un caracter incidental și nu prejudiciază fondul cauzei. De asemenea, reprezentantul Ministerului Public invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie (deciziile nr. 308 din 3 martie 2011, nr. 1.419 din 20 octombrie 2011 și nr. 344 din 10 aprilie 2012), precum și pe cea a Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârile în 23 martie 1994 și 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Ravnsborg împotriva Suediei* și *Zugic împotriva Croației*) în susținerea concluziilor de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 29 și 31 octombrie 2012, pronunțate în Dosarele nr. 26.254/3/2012 și nr. 26.251/3/2012, **Tribunalul București — Secția a VI-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, respectiv a celor ale art. 108² și ale art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Ioana Sfirăială și de Antonie Popescu, în dosare având ca obiect soluționarea unor cereri de reexaminare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât în această materie specială nu există două căi de atac, având în vedere că încheierea de reexaminare este irevocabilă. Or, în condițiile în care apare o confuziune între agentul constator și judecătorul căii de atac, este greu de presupus că subiectivismul judecătorului care a aplicat sancțiunea va dispărea în momentul judecării cererii de reexaminare.

Tribunalul București — Secția a VI-a civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul de vedere exprimat în Dosarul nr. 1.475D/2012, menționând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. După opinia Guvernului, reexaminarea este o cale specifică de retractare în care nu se soluționează fondul litigiului. Existența acestei căi de retractare este o expresie a liberului acces la justiție și dreptului la apărare pentru persoana obligată la plata unei amenzi sau despăgubiri care poate solicita revenirea asupra acestora.

Avocatul Poporului a comunicat că își menține punctul de vedere consemnat în deciziile Curții Constituționale nr. 231 din 19 februarie 2009, nr. 344 din 10 aprilie 2012, precum și cel din Dosarul nr. 1.384D/2012, în sensul constituționalității dispozițiilor legale criticate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile dispozițiilor art. 108² și ale art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următoarea redactare:

— Art. 108²: „*Nerespectarea de către oricare dintre părți sau de către alte persoane a măsurilor luate de către instanță pentru asigurarea ordinii și solemnității ședinței de judecată se sancționează cu amendă de la 30 lei la 200 lei.*

Nerespectarea de către orice persoană a dispozițiilor privind desfășurarea normală a executării silite se sancționează de către președintele instanței de executare, la cererea executorului, cu amendă de la 50 lei la 500 lei.

Odată cu aplicarea sancțiunii se va stabili în ce constă abaterea săvârșită.”

— Art. 108⁵ alin. 1 și 3: „*Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴ cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora.[...]*

Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 privind statul român, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și în art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unora dintre acestea, prin raportare la critici similare, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 108² alin. 1 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 231 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 1 aprilie 2009, care a făcut trimitere la Decizia nr. 547 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.030 din 21 noiembrie 2005, Curtea a statuat că textele de lege criticate nu instituie inegalități sau discriminări între cetățeni ori categorii de persoane, ci prevăd doar posibilitatea aplicării unor amenzi judiciare, în cazul exercitării cu rea-credință a unor drepturi procesuale, ceea ce corespunde exigențelor art. 57 din Constituție, care instituie îndatorirea fundamentală a cetățenilor de a exercita drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără încălcarea drepturilor și libertăților celorlalți.

De asemenea, textele criticate nu cuprind prevederi de natură să aducă atingere dreptului de acces la justiție. Dimpotrivă, dispozițiile art. 108⁵ din Codul de procedură civilă prevăd că persoana obligată la amendă sau despăgubire poate face cerere de reexaminare, prin care solicită, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii. Totodată, textele criticate nu contravin dispozițiilor constituționale privind statul de drept și respectarea supremației Constituției, celor privind dreptul internațional și dreptul intern, precum și celor privind tratatele internaționale referitoare la drepturile omului, invocate, de asemenea, în susținerea excepției. În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere nici prevederilor corespunzătoare cuprinse în documentele internaționale invocate de autorul excepției.

În ceea ce privește dispozițiile art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 1.419 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 decembrie 2011, Curtea a mai statuat că prevederile legale criticate nu contravin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acestea se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, or, așa cum s-a arătat mai sus, cererea de reexaminare nu presupune o judecare pe fond a litigiului.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Decizia de admisibilitate din 6 iulie 2000, pronunțată în Cauza *Moura Carreira și Margarida Lourenco Carreira împotriva Portugaliei*, a reținut că sfera de aplicare a art. 6 din Convenție vizează drepturile și obligațiile cu caracter civil care trebuie să

constitue obiectul — sau unul dintre obiectele — litigiului, iar rezultatul unei astfel de proceduri trebuie să fie direct determinant pentru un astfel de drept, ceea ce în speța de față nu este cazul — cererea de reexaminare fiind un incident procedural care nu vizează fondul pretenției deduse judecării instanței.

De asemenea, nu poate fi primită nici critica autorului excepției potrivit căreia modul de soluționare a cererii de reexaminare determină o restrângere nejustificată a dreptului la o cale efectivă de atac, aducându-se astfel atingere art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât cererea de reexaminare este o verificare judiciară efectivă, fiind analizate pe fond legalitatea și temeinicia sancțiunii amenzii și ale elementelor necunoscute la momentul aplicării acesteia.

Cu privire la susținerea autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la situația întâlnită în practică, în care judecătorul care a aplicat amenda soluționează și cererea de reexaminare, Curtea a reținut că modul de aplicare de către instanțe a normei legale criticate nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate.

Curtea a mai apreciat că soluționarea cererii de reexaminare de către aceeași instanță care a aplicat amenda și care a fost investită cu soluționarea fondului litigiului, dar în complete cu compunere diferită, nu este de natură a susține critica de neconstituționalitate, legiuitorul prin aceasta nu a înțeles să limiteze accesul la justiție sau dreptul la apărare, ci să asigure valorificarea în condiții egale a acestor drepturi constituționale. Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecării. În fine, Curtea a constatat că în Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 15 iulie 2010, care nu intrase în vigoare la data pronunțării deciziei, legiuitorul a simțit nevoia limpezirii textului de lege și a prevăzut în art. 186 alin. 3 [devenit art. 191 alin. 3, după republicarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă din Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012] că, *„În toate cazurile, cererea se soluționează, cu citarea părților, prin încheiere, dată în camera de consiliu, de către un alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea.”*

Întrucât în cauza de față nu au fost aduse elemente noi de natură să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108² și ale art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Sfirăială și de Antonie Popescu în dosarele nr. 26.254/3/2012 și nr. 26.251/3/2012 ale Tribunalului București — Secția a VI-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2013.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 12

din 22 ianuarie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (4),
art. 10 alin. (2), art. 15 alin. (5), art. 17 alin. (1) lit. d) și e), art. 88 alin. (1), art. 91 și ale art. 93¹
din Legea audiovizualului nr. 504/2002**

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (4), art. 10 alin. (2), art. 15 alin. (5), art. 17 alin. (1) lit. d) și e), art. 88 alin. (1), art. 91 și ale art. 93¹ din Legea audiovizualului nr. 504/2002, excepție ridicată de Societatea Comercială „Radio XXI” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.931/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 933D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde partea Consiliului Național al Audiovizualului, prin consilier juridic cu delegație depusă la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care solicită, în principal, respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, susține, pe de o parte, că textele de lege criticate nu au legătură cu obiectul cauzei, fondul acesteia constând în aplicarea unor sancțiuni în baza altui temei de drept. Pe de altă parte, arată că, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează normele secundare emise de Consiliul Național al Audiovizualului în aplicarea legii și că există o confuzie a autorului excepției între delegarea legislativă și delegarea de competență a Consiliului Național al Audiovizualului cu privire la emiterea de acte normative ca acte secundare.

Pe fondul excepției, reprezentantul legal al părții Consiliului Național al Audiovizualului susține că aceasta este neîntemeiată.

Autorul pretinde încălcarea art. 53 din Constituție și încearcă, în acest sens, să creeze un nou drept fundamental, respectiv dreptul suveran al părinților asupra creșterii și educării copiilor, arătând în continuare că autoritatea cu care se află în litigiu emite în afara cadrului constituțional norme secundare lipsite de claritate și previzibilitate, ce nu își dovedesc necesitatea într-o societate democratică. Or, unul dintre scopurile ce stau la baza înființării Consiliului Național al Audiovizualului constă în protecția minorilor prin mijloacele sale specifice, fiind evident, față de circumstanțele speței în discuție, că și programele audio, difuzate prin radio, și nu numai cele video, pot afecta dezvoltarea copiilor.

În ceea ce privește susținerile autorului excepției referitoare la nerespectarea prezumției de nevinovăție, în sensul că nu a fost audiat înainte de a i se aplica sancțiunea, reprezentantul legal al Consiliului Național al Audiovizualului subliniază că

posibilitatea reclamantului de a formula o excepție de neconstituționalitate demonstrează garantarea acestui principiu. Pe de altă parte, nicio dispoziție din cuprinsul Legii audiovizualului nr. 504/2002 nu conține vreo obligație în acest sens.

Având cuvântul asupra excepției de neconstituționalitate, reprezentantul Ministerului Public arată că dispozițiile pe care Consiliul Național al Audiovizualului le emite în baza Legii nr. 504/2002 sunt norme de reglementare, și nu au caracter normativ. Criticile de neconstituționalitate formulate de autorul excepției nu pot fi reținute, deoarece drepturile invocate de acestea nu au un caracter absolut, iar categoria minorilor reprezintă, pe de altă parte, o categorie de persoane protejate juridic în mod deosebit. Prezumția de nevinovăție, reglementată de art. 23 alin. (11) din Constituție, este specifică procesului penal, autorul excepției beneficiind, în schimb, de toate garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil.

Pentru aceste considerente redade succint, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 7.266 din 2 decembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.931/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (4), art. 10 alin. (2), art. 15 alin. (5), art. 17 alin. (1) lit. d) și e), art. 88 alin. (1), art. 91 și ale art. 93¹ din Legea audiovizualului nr. 504/2002**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Radio XXI” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anulare a unui act administrativ emis de Consiliul Național al Audiovizualului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, mai întâi, că prevederile art. 10 alin. (2), art. 15 alin. (5) și ale art. 17 alin. (1) lit. d)—e) din Legea audiovizualului nr. 504/2002 contravin dispozițiilor art. 53 din Constituție, raportat la art. 30 și art. 31 din Legea fundamentală.

Art. 53 din Constituție permite restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți numai prin lege, fiind astfel exclusă intervenția normativă a altor autorități ale administrației publice, cu excepția Guvernului, care poate legifera în această materie în condițiile delegării legislative.

Or, activitatea Consiliului Național al Audiovizualului și actele administrative cu caracter normativ emise de această autoritate conduc spre concluzia că textele de lege supuse controlului de constituționalitate au fost interpretate și aplicate în sensul în care Consiliul este autorizat să creeze drept, să emită norme noi, adăugând la lege și limitând, astfel, exercițiul dreptului la liberă exprimare. Restrângerea exercițiului unui drept fundamental nu poate fi dispusă printr-un act cu caracter normativ al Consiliului Național al Audiovizualului, așa cum actele administrative normative nu pot reglementa raporturi sociale ce țin în exclusivitate, fie în mod expres, fie în mod tacit, de competența

puterii legislative. În consecință, autorul excepției apreciază că dispozițiile art. 10 alin. (2), art. 15 alin. (5) și ale art. 17 alin. (1) lit. d)–e) din Legea audiovizualului nr. 504/2002 sunt neconstituționale în măsura în care delegă Consiliului Național al Audiovizualului posibilitatea reglementării prin acte administrative cu caracter normativ într-un domeniu rezervat în mod exclusiv legii.

În ce privește dispozițiile art. 88 alin. (1), art. 91 și ale art. 93¹ din Legea audiovizualului nr. 504/2002, acestea contravin, în opinia autorului excepției, prevederilor art. 20 și ale art. 23 din Constituție.

Dreptul la prezumția de nevinovăție nu se limitează la o garanție procedurală proprie procesului penal, ci se extinde, în accepțiunea tratatelor și convențiilor la care România este parte, la orice activitate prin care se stabilește vinovăția unei persoane, chiar și contravențională.

Legea audiovizualului nr. 504/2002 nu prevede un mecanism procedural care să instituie pentru colegiul Consiliului Național al Audiovizualului obligația de a da posibilitatea celui cercetat să fie ascultat înaintea luării unei decizii de sancționare. Excluderea deciziilor acestei autorități de la aplicabilitatea dreptului contravențional și plasarea acestora în materia dreptului administrativ nu înlătură obligația statului de a respecta garanțiile care se rezumă în orice procedură ce are sau ar putea avea ca rezultat sancționarea unei persoane. Mai mult, în virtutea dreptului la bună administrare, instituit de art. 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, orice persoană are dreptul de a fi ascultată înaintea de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere. Scopul final al acestei norme este acela de a preîntâmpina posibilitatea congestionării rolului instanțelor judecătorești în cauze ce ar putea fi stinse prin simpla ascultare a persoanei implicate.

Faptul că ședințele Consiliului Național al Audiovizualului sunt publice nu implică acoperirea acestui drept de a fi ascultat și nu îi garantează caracterul efectiv. Absența unei înștiințări prealabile din care să rezulte în mod efectiv pentru persoana interesată că situația sa urmează a fi luată în discuție, posibilitatea de a participa și metodele de apărare duc practic la lipsirea de efecte a garanției instituite prin Cartă. În temeiul textelor de lege criticate, Consiliul Național al Audiovizualului are competența generală de a aplica sancțiuni de natură contravențională prin acte administrative, însă calificarea actului constator ca fiind administrativ nu poate scuti organul emitent de la obligația respectării unei garanții europene.

Se mai arată că decizia de sancționare instituie și obligația difuzării textului deciziei, ceea ce echivalează cu o asumare publică a vinovăției, indiferent dacă decizia este atacată în instanță și indiferent dacă aceasta se pronunță în sensul nelegalității actului constator. Prejudiciul astfel creat este evident și imposibil de reparat. Se stabilește astfel un regim sancționator dublu și inechitabil, având în vedere că persoana sancționată trebuie să plătească și o amendă, dar să își asume public această sancțiune pentru a nu se supune unor sancțiuni mult mai drastice, care pot ajunge până la suspendarea dreptului de transmisie.

În consecință, lipsa posibilității persoanei de a fi ascultată și imposibilitatea acesteia de a se apăra în fața publicului reprezintă o încălcare a normelor europene care garantează drepturile fundamentale și înfrânge prevederile art. 20 și ale art. 23 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Prevederile art. 15 alin. (5) și ale art. 17 alin. (1) lit. d) și e) din Legea nr. 504/2002 reglementează expres competența Consiliului Național al Audiovizualului de a emite decizii în aplicarea dispozițiilor acestei legi; or, art. 53 din Constituție, pretins încălcat, permite restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți numai prin lege, noțiunea de lege fiind utilizată în sensul său larg, ceea

ce înseamnă că pot fi incluse în această categorie și deciziile cu caracter normativ emise în baza legii. Pe de altă parte, atribuțiile ce intră în competența legală a Consiliului Național al Audiovizualului nu pot avea vreo legătură cu normele art. 53 din Constituție.

În privința dispozițiilor art. 88 alin. (1), art. 91 și ale art. 93¹ din Legea audiovizualului nr. 504/2002, instanța de judecată apreciază că nu sunt contrare principiului prezumției de nevinovăție, deoarece dreptul la apărare al persoanei este pe deplin respectat prin ascultarea acesteia de către instanța judecătorească competentă să soluționeze contestația formulată. În plus, niciun text din Constituție nu instituie obligația creării unei proceduri în care persoana să fie ascultată înainte de luarea unei decizii de sancționare, așa cum legiuitorul constituant nu a consacrat nici caracterul suspensiv de executare al contestațiilor formulate împotriva deciziilor sancționatoare, așa cum pretinde autorul excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Textele de lege criticate prin care se reglementează posibilitatea Consiliului Național al Audiovizualului de a emite decizii în vederea exercitării atribuțiilor sale legale nu consacră un caz de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale în sensul art. 53 alin. (1) din Constituție. Se susține că nu poate fi reținută pretinsa încălcare a prezumției de nevinovăție, în condițiile în care aceasta se referă exclusiv la procese cu caracter penal, fiind reglementată de Constituție în legătură cu libertatea individuală a persoanei. Or, textul criticat nu vizează astfel de situații care să aducă atingere libertății individuale și nici nu pune contravenient în fața unui verdict definitiv de vinovăție și răspundere, ci doar în fața unui act administrativ de constatare, ale cărui efecte pot fi înlăturate prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege. Se mai menționează că prevederile art. 20 din Constituție, invocate, nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 6 alin. (4), art. 10 alin. (2), art. 15 alin. (5), art. 17 alin. (1) lit. d) și e), art. 88 alin. (1), art. 91 și ale art. 93¹ din Legea audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 22 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 6 alin. (4), modificat prin art. I pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 181/2008 pentru modificarea și completarea Legii audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 3 decembrie 2008: „(4) *Nu constituie ingerințe deciziile și instrucțiunile având caracter normativ, emise de Consiliul Național al Audiovizualului în aplicarea prezentei legi și cu respectarea dispozițiilor legale, precum și a normelor privind drepturile omului, prevăzute în convențiile și tratatele ratificate de România.*”;

— Art. 10 alin. (2), modificat prin art. I pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 181/2008: „(2) *Consiliul este autoritate unică de reglementare în domeniul serviciilor media audiovizuale, în condițiile și cu respectarea prevederilor prezentei legi.*”;

— Art. 15 alin. (5), modificat prin art. I pct. 6 din Legea nr. 402/2003 privind modificarea și completarea Legii audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 din 10 octombrie 2003: „(5) *Deciziile Consiliului având caracter normativ, inclusiv motivarea acestora, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.*”;

— Art. 17 alin. (1) lit. d) și e), modificate de art. I pct. 12 din Legea nr. 333/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 181/2008 pentru modificarea și completarea Legii audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 19 noiembrie 2009, și, respectiv, de art. I pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 181/2008: „(1) *Consiliul este autorizat: (...)*

d) să emită, în aplicarea dispozițiilor prezentei legi, decizii cu caracter de norme de reglementare în vederea realizării atribuțiilor sale prevăzute expres în prezenta lege și, cu precădere, cu privire la:

1. asigurarea informării corecte a opiniei publice;
2. urmărirea exprimării corecte în limba română și în limbile minorităților naționale;
3. asigurarea echidistanței și a pluralismului opiniilor;
4. transmiterea informațiilor și a comunicatelor oficiale ale autorităților publice cu privire la calamități naturale, starea de necesitate sau de urgență, starea de asediu ori de conflict armat;
5. protecția minorilor;
6. apărarea demnității umane și a dreptului la propria imagine;
7. politici nediscriminatorii cu privire la rasă, sex, naționalitate, religie, convingeri politice și orientări sexuale;
8. exercitarea dreptului la replică, rectificare și alte măsuri echivalente;
9. comunicări comerciale audiovizuale, inclusiv publicitate, plasare de produse, publicitate electorală și teleshopping;
10. sponsorizare;
11. normele și regulile de reflectare a desfășurării campaniilor electorale și a celor pentru referendum, în serviciile de programe audiovizuale, în cadrul și pentru punerea în aplicare a legislației electorale;
12. responsabilitățile culturale ale furnizorilor de servicii media audiovizuale.

e) să elaboreze instrucțiuni și să emită recomandări pentru desfășurarea activităților în domeniul comunicării audiovizuale.”;

— Art. 88 alin. (1), modificat prin art. I pct. 52 din Legea nr. 333/2009: „(1) *Supravegherea respectării, controlul îndeplinirii obligațiilor și sancționarea încălcării prevederilor prezentei legi, precum și a deciziilor și instrucțiunilor cu caracter normativ emise în baza și pentru aplicarea acesteia revin Consiliului, cu excepția prevederilor aplicabile licențelor de emisie, licențelor de utilizare a frecvențelor radio în sistem digital terestru ori autorizațiilor tehnice, a căror respectare, supraveghere, control și, respectiv, sancționare a încălcării revin de drept Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, în conformitate cu atribuțiile pe care le are, conform legii.*”;

— Art. 91, modificat prin art. I pct. 56 din Legea nr. 333/2009: „(1) *Constituie contravenție nerespectarea de către furnizorii sau distribuitorii de servicii a dispozițiilor prezentei legi prevăzute la art. 22 alin. (1), art. 24 alin. (1) și (2), art. 26¹ alin. (1), art. 31 alin. (1), (3), (4) și (5), art. 39¹ și art. 48, precum și ale deciziilor având caracter normativ emise de Consiliu.*

(2) *În cazurile prevăzute la alin. (1) Consiliul va emite o somație conținând condiții și termene precise de intrare în legalitate.*

(3) *În cazul în care furnizorul sau distribuitorul de servicii nu intră în legalitate în termenul și în condițiile stabilite prin somație ori încalcă din nou aceste prevederi, se aplică o amendă contravențională de la 5.000 lei la 100.000 lei.”;*

— Art. 93¹, introdus prin art. I pct. 58 din Legea nr. 333/2009: „(1) *Radiodifuzorul căruia i s-a aplicat o sancțiune sau i s-a adresat o somație de intrare în legalitate de către Consiliu are obligația de a comunica publicului motivele și obiectul sancțiunii sau ale somației, în formularea transmisă de Consiliu.*

(2) *În cazul serviciilor de programe de televiziune, textul somației sau al sancțiunii se difuzează în următoarele 24 de ore de la comunicare, sonor și vizual, de cel puțin 3 ori, în intervalul orar 18,00—22,00, din care o dată în principala emisiune de știri.*

(3) *În cazul serviciilor de programe de radiodifuziune sonoră, textul somației sau al sancțiunii se difuzează în următoarele 24 de ore de la comunicare, de cel puțin 3 ori, în intervalul 6,00—14,00, din care o dată în principala emisiune de știri.*

(4) *Pentru serviciile de programe de televiziune sau de radiodifuziune sonoră care, în intervalele orare precizate la alin. (2) și (3), retransmit un alt serviciu de programe, modalitatea de difuzare este stabilită prin decizia de sancționare sau în somație.*

(5) *Nerespectarea prevederilor alin. (1)—(4) se sancționează cu amendă contravențională de la 2.500 lei la 50.000 lei.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin normelor constituționale ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, art. 30 — *Libertatea de exprimare*, art. 31 — *Dreptul la informație* și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. Este invocat, de asemenea, dreptul la bună administrare, reglementat de art. 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată următoarele:

1. Dispozițiile art. 10 alin. (2), ale art. 15 alin. (5) și ale art. 17 alin. (1) lit. d) și e) din Legea audiovizualului nr. 504/2002 sunt neconstituționale, în opinia autorului excepției, „în măsura în care acestea recunosc posibilitatea Consiliului Național al Audiovizualului să emită dispoziții cu caracter normativ altfel decât în aplicarea Legii nr. 504/2002”. Se susține în argumentarea acestei teze că „textele de lege supuse controlului constituțional au fost interpretate și aplicate în sensul în care Consiliul este autorizat să creeze drept, prin emiterea de norme noi, adăugând la lege” și limitând, într-un mod nepermis de art. 53 din Legea fundamentală, exercițiul dreptului la liberă exprimare și al dreptului la informație, prevăzute de art. 30 și art. 31 din Constituție. În concluzie, dacă restricția este impusă printr-un act al unei autorități administrative, și nu prin lege, contravine normelor mai sus enunțate ale Constituției.

Analizând dispozițiile Legii audiovizualului nr. 504/2002, în ansamblul său, Curtea constată că, potrivit acestora, Consiliul Național al Audiovizualului este autoritatea publică autonomă aflată sub control parlamentar care, în calitate de autoritate unică de reglementare în domeniul serviciilor media audiovizuale și de garant al interesului public în domeniul comunicării audiovizuale, emite, în îndeplinirea funcțiilor și a atribuțiilor sale legale, decizii, instrucțiuni și recomandări. În temeiul art. 17 alin. (1) lit. d) din legea criticată, Consiliul este autorizat să emită, în aplicarea dispozițiilor legii, decizii cu caracter de norme de reglementare în vederea realizării atribuțiilor sale prevăzute expres în lege. Deciziile Consiliului având caracter normativ, inclusiv motivarea acestora, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în conformitate cu alin. (5) al art. 15, iar potrivit alin. (7) al aceluiași articol, actele având caracter normativ emise de Consiliu pot fi contestate la instanța de contencios administrativ de către orice persoană care se consideră prejudiciată de acestea.

Actele Consiliului Național al Audiovizualului sunt acte administrative, fie cu caracter normativ, deci cuprinzând norme

de reglementare, fie cu caracter individual, emise în temeiul Legii audiovizualului nr. 504/2002 în scopul îndeplinirii atribuțiilor legale ale Consiliului. Prin urmare, exercitându-și competența în limitele prevăzute de lege, nu se poate susține, cel puțin la nivel teoretic, că actele administrative de nivel secundar ale Consiliului sunt emise cu depășirea atribuțiilor sale legale. De aceea, acestea nu constituie izvor de drept și nu pot conduce la „crearea dreptului”, în sensul de legiferare, așa cum susține autorul excepției.

Cât privește modalitatea de interpretare și aplicare a acestor texte de lege, Curtea reamintește că autoritățile publice trebuie să respecte cadrul constituțional mai înainte menționat și că nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate modalitatea individuală/concretă în care autoritățile publice înțeleg să își exercite competența. În plus, Curtea reține că, potrivit legii, aceste acte administrative urmăresc punerea în aplicare și executare a dispozițiilor Legii nr. 504/2002 și pot fi contestate la instanța de contencios administrativ de către orice persoană care se consideră prejudiciată de acestea, instanța judecătorească fiind unica autoritate competentă să decidă asupra modului de interpretare și aplicare a normelor juridice incidente într-un litigiu dedus soluționării în fața sa.

Curtea observă că, în realitate, autorul excepției este nemulțumit de faptul că prin actele sale secundare, de aplicare a legii, prin care constată și sancționează săvârșirea unor fapte prevăzute de Legea audiovizualului nr. 504/2002, Consiliul Național al Audiovizualului operează o restrângere neconstituțională a exercitiului dreptului la liberă exprimare și a dreptului la informație. Or, Consiliul Național al Audiovizualului reprezintă unica autoritate în domeniul controlului serviciilor media audiovizuale și are competența, potrivit art. 88 și următoarele din Legea nr. 504/2002, de a constata și sancționa, prin personal de specialitate împuternicit în acest scop, încălcări ale prevederilor legii, precum și ale deciziilor și instrucțiunilor cu caracter normativ emise în baza și pentru aplicarea acestora. Potrivit art. 93 alin. (3) din legea criticată, actele Consiliului prin care sunt sancționate încălcări ale prevederilor Legii nr. 504/2002 pot fi atacate direct la secția de contencios administrativ a curții de apel, fără a fi necesară formularea unei plângeri prealabile, în termen de 15 zile de la comunicare. Prin urmare, persoana în cauză poate contesta legalitatea unui asemenea act administrativ al Consiliului Național al Audiovizualului, astfel că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate referitoare la o așa-numită putere de lege pe care autorul excepției o atribuie actelor Consiliului.

Totodată, Curtea constată că textele de lege criticate nu conțin norme care să afecteze libertatea de exprimare și nici exercitiul dreptului la informație, invocate de autorul excepției, astfel că prevederile art. 53 din Constituție, referitoare la restrângerea exercitiului unui drept sau al unei libertăți fundamentale, nu sunt incidente în cauză.

2. Dispozițiile art. 88 alin. (1), ale art. 91 și 93¹ din Legea audiovizualului nr. 504/2002 contravin, în opinia autorului excepției, prevederilor art. 20 și 23 din Constituție, cu referire la prezumția de nevinovăție, precum și ale art. 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, referitor la dreptul la bună administrare. În susținerea pretensei neconstituționalități a textelor de lege criticate se arată că întregul mecanism procedural prevăzut de Legea nr. 504/2002 este lipsit de garanția prezumției de nevinovăție, pornind de la competența generală a Consiliului Național al Audiovizualului de a constata și aplica sancțiuni de natură contravențională prin acte administrative și până la lipsa înștiințării prealabile din care să rezulte în mod efectiv pentru persoana interesată că se va lua în discuție situația sa, urmată de lipsa posibilității acelei persoane de a fi ascultată în prealabil, pentru ca, prin exercitarea dreptului la apărare și depunerea unor probe, să se preîntâmpine posibilitatea congestionării rolului instanțelor în cauze care ar putea fi stinse prin simpla sa ascultare. În acest

context, autorul precizează că în sfera dreptului Uniunii Europene prezumția de nevinovăție a fost extinsă, spre deosebire de dreptul român, de la domeniul dreptului penal la orice sancțiune aplicabilă persoanelor, jurisprudența europeană fiind constantă în a o aplica și în materie contravențională, administrativă și chiar fiscală. Este nesocotit totodată și dreptul la bună administrare, care implică obligația corelativă din partea administrației de a respecta prezumția de nevinovăție și, implicit, dreptul la apărare, înainte de a adopta orice măsură individuală împotriva unei persoane.

Față de susținerile de neconstituționalitate formulate, Curtea Constituțională reține că prezumția de nevinovăție este consacrată la nivel constituțional de art. 23 alin. (11), dispoziții potrivit cărora „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.*”

În ceea ce privește Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, aceasta consacră, la art. 6, dreptul la un proces echitabil, prevăzând, în paragraful 1, că „orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale *cu caracter civil*, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații *în materie penală* îndreptate împotriva sa. (...)” Norma convențională redată definește așadar sfera de aplicare a dreptului la un proces echitabil, atât la domeniul civil, cât și în materie penală, conferindu-i astfel un grad maxim de aplicabilitate, general. Sub acest aspect, dreptul la un proces echitabil este corolarul dreptului de acces la o instanță independentă, imparțială și instituită de lege, al dreptului la judecarea în mod public, echitabil și într-un termen rezonabil, precum și reflectarea caracterului public al ședințelor de judecată, cu excepțiile enumerate în acest text. Scopul și obiectul art. 6 paragraful 1 îl reprezintă protecția dreptului la apărare al oricărei persoane ce se consideră lezată într-un drept sau interes legitim al său, fiind enumerate în acest sens garanțiile de mai sus.

Prezumția de nevinovăție este și ea componentă a dreptului la un proces echitabil, fiind reglementată distinct la paragraful 2 al art. 6 din Convenție. Analizând terminologia folosită în cuprinsul normei juridice, rezultă că aceasta se referă la domeniul penal în sens larg, sintagma „acuzație în materie penală” fiind utilizată în concepția materială a noțiunii și cu valoare autonomă, așa cum și sintagma „acuzat de comiterea unei infracțiuni” desemnează o arie mai vastă decât noțiunile propriu-zise folosite în sintagmă, adică persoana care este acuzată de săvârșirea unei fapte penale.

Curtea Constituțională a preluat considerentele de principiu din jurisprudența în această materie a Curții Europene a Drepturilor Omului și a arătat, de pildă, prin Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, invocând Hotărârea din 21 februarie 1984 pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Ozturk împotriva Germaniei*, paragraful 50, că, în scopul aplicării prevederilor art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale [acuzație „în materie penală”], trebuie avute în vedere 3 criterii:

1. caracterizarea faptei în dreptul național;
2. natura faptei;
3. natura și gradul de gravitate ale sancțiunii care ar putea fi aplicată persoanei în cauză.

Se reține deci că modul de definire a faptelor prin dreptul intern are o valoare relativă, esențială fiind natura faptei și a sancțiunii. În acest sens sunt invocate hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate la 24 septembrie 1997 în Cauza *Garyfallou Aebe împotriva Greciei*, paragraful 32, la 2 septembrie 1998 în cauzele *Lauko împotriva Slovaciei*, paragraful 56, precum și *Kadubec împotriva Slovaciei*, paragraful 50.

Un alt precedent constituțional relevant sub aspectul domeniului de aplicare a prevederilor art. 6 din Convenție îl constituie Decizia nr. 197 din 13 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003, prin care Curtea Constituțională a stabilit că „legislația contravențională din România, similară celei germane, intră sub prevederile art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Totodată, prin Decizia nr. 252 din 15 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 17 mai 2012, Curtea Constituțională, făcând referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, a observat că, prin hotărârile din 23 octombrie 1995, 2 septembrie 1998, 16 noiembrie 2004, 18 iulie 2006 și 27 septembrie 2011, pronunțate în cauzele *Gradinger împotriva Austriei*, paragraful 42, *Kadubec împotriva Slovaciei*, paragraful 57, *Lauko împotriva Slovaciei*, paragraful 64, *Canady împotriva Slovaciei*, paragraful 31, *Stefanec împotriva Republicii Cehe*, paragraful 26, *Menarini diagnostics — S.R.L. împotriva Italiei*, paragraful 58, s-au reținut următoarele: dacă încredințarea către autoritățile administrative a sarcinii de a constata și de a sancționa contravențiile nu este incompatibilă cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie subliniat totuși că este obligatoriu ca partea sancționată să poată sesiza un tribunal pentru a se pronunța asupra deciziei care a fost luată împotriva sa, tribunal care să ofere garanțiile prevăzute la art. 6 din Convenție.

Din lumina considerentelor la care s-a făcut referire, Curtea conchide că respectarea dreptului la un proces echitabil, care include și principiul prezumției de nevinovăție, cu circumstanțierile arătate, impune, în esență, nu atât obligația statului de a reglementa, în toate cazurile, o procedură prealabilă celei judiciare, care să vizeze raportul dintre autoritatea/instituția/organul emitent al actului prin care se ia o măsură individuală împotriva unei persoane și respectiva persoană, ci, în primul rând, este imperativă garantarea accesului liber la justiție, astfel încât persoana vizată să își poată reclama și susține vătămarea drepturilor și intereselor sale legitime prin acel act al acelei entități publice, în fața unei instanțe judecătorești independente, imparțiale și instituite prin lege. Totodată, principiul accesului liber la justiție și respectarea prezumției de nevinovăție sunt respectate de vreme ce autorul poate formula plângere împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției și poate ataca cu recurs sentința prin care plângerea sa este respinsă în fața unor instanțe independente și imparțiale, respectiv judecătoria și tribunalul.

Revenind la textele de lege criticate, Curtea reține că dispozițiile art. 91 alin. (1) din Legea audiovizualului nr. 504/2002 califică drept contravenții „nerespectarea de către furnizorii sau distribuitorii de servicii a dispozițiilor prezentei legi prevăzute la art. 22 alin. (1), art. 24 alin. (1) și (2), art. 26¹ alin. (1), art. 31 alin. (1), (3), (4) și (5), art. 39¹ și art. 48, precum și ale deciziilor având caracter normativ emise de Consiliu”. Sancțiunea aplicată o constituie, potrivit alin. (2) al art. 91, o somație conținând condiții și termene precise de intrare în legalitate, iar în cazul în care furnizorul sau distribuitorul de servicii nu intră în legalitate în termenul și în condițiile stabilite prin somație ori încalcă din nou aceste prevederi, se aplică, în temeiul alin. (3) al aceluiași articol, o amendă contravențională de la 5.000 lei la 100.000 lei.

Într-adevăr, Curtea constată că Legea audiovizualului nr. 504/2002 nu conține, așa cum ar dori autorul excepției, prevederi exprese care să oblige Consiliul Național al Audiovizualului să respecte unele măsuri prealabile adoptării deciziilor de sancționare, prin care să ofere posibilitatea persoanei în cauză să își susțină punctul de vedere, să fie ascultată și să dea explicații cu privire la încălcările constatate de Consiliu.

Curtea constată însă că procedura desfășurată în cadrul Consiliului Național al Audiovizualului și care se finalizează cu emiterea unei decizii de sancționare are un caracter intern și administrativ, iar decizia respectivă, deși aplică o sancțiune de natură contravențională, aparține categoriei actelor administrative, fiind supusă controlului instanței judecătorești, în conformitate cu prevederile art. 93 alin. (3) din legea examinată: „*Actele emise în condițiile prevăzute la alin. (1) pot fi atacate direct la secția de contencios administrativ a curții de apel, fără a fi necesară formularea unei plângeri prealabile, în termen de 15 zile de la comunicare; termenul de 15 zile nu suspendă de drept efectele acestora.*”

Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate garantează accesul liber la justiție, astfel că, prezentă în fața unei instanțe judecătorești, independente, imparțiale și instituite de lege, persoana interesată beneficiază de toate garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil.

O altă critică de neconstituționalitate privește obligația furnizorului sau distribuitorului de servicii media audiovizuale, instituită prin decizia de sancționare, de a difuza textul deciziei, asumându-și astfel în mod public și ireversibil vinovăția și prejudiciindu-și imaginea, înainte ca o instanță judecătorească să se pronunțe definitiv și irevocabil asupra legalității actului constator.

Curtea constată că o astfel de sancțiune este specifică domeniului serviciilor media audiovizuale, iar modalitatea de executare este adaptată mijloacelor specifice prin care a fost săvârșită contravenția. Chiar dacă persoana interesată are posibilitatea legală de a contesta în justiție decizia sancționatoare, acțiunea de chemare în judecată nu are efect suspensiv de executare, deoarece ar lipsi de o minimă eficiență sancțiunea în sine. Contravenția săvârșită are efecte imediate, receptarea publică a mesajului media producând vătămări asupra unei largi mase de persoane, aceste vătămări vizând valori morale fundamentale, cum ar fi demnitatea umană, ce include, printre altele, și protecția dreptului persoanelor la propria imagine, și viața particulară a persoanei. Această vătămare are, de asemenea, un caracter ireversibil în memoria și conștiința publicului sau poate consta în influențarea negativă a dezvoltării psihice, morale și individuale a receptorilor mesajului media. Prin urmare, este pe deplin justificat ca și sancțiunea constând în difuzarea textului deciziei sancționatoare să fie executată imediat, prin aceleași mijloace, printr-o acțiune energică, fermă și rapidă, pentru a-și produce efectul urmărit: conștientizarea abaterilor săvârșite și evidențierea valorilor morale afectate. Un asemenea efect nu se poate realiza decât într-un timp cât mai scurt de la vătămarea produsă prin contravenția săvârșită, memoria publicului fiind astfel receptivă cu privire la situația respectivă. Totodată, o asemenea sancțiune are și rol preventiv pentru comportamentul tuturor celorlalți distribuitori sau furnizori de servicii media audiovizuale. Este adevărat că difuzarea textului deciziei sancționatoare poate produce prejudicii imposibil de recuperat pentru furnizorul sau distribuitorul de servicii media, însă, în această situație, este evidentă și justificată prevalarea drepturilor și intereselor legitime ale publicului, ca subiect de drept colectiv, sub aspectul măsurilor instituite de stat ce vizează ocrotirea în mod specific și eficient a valorilor morale ale societății umane.

În ce privește prevederile art. 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, referitoare la dreptul la bună administrare, Curtea observă, mai întâi, că acestea pot fi invocate prin prisma art. 148, și nu a art. 20 din Constituție, cum a indicat autorul excepției, deoarece, potrivit art. 6 alin. (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană (versiunea consolidată), „*Uniunea recunoaște drepturile, libertățile și principiile prevăzute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene din 7 decembrie 2000, astfel cum a fost adaptată la 12 decembrie 2007, la Strasbourg, care are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor.*” De altfel, în același sens a statuat Curtea

Constituțională și prin Decizia nr. 967 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012: „raportarea acestor prevederi (art. 47 — Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene — subl. ns.) cuprinse într-un act având aceeași forță juridică ca și tratatele constitutive ale Uniunii Europene trebuie să se facă la dispozițiile art. 148 din Constituție, iar nu la cele cuprinse în art. 20 din Legea fundamentală, care se referă la tratatele internaționale privind drepturile omului”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (4), art. 10 alin. (2), art. 15 alin. (5), art. 17 alin. (1) lit. d) și e), art. 88 alin. (1), art. 91 și ale art. 93¹ din Legea audiovizualului nr. 504/2002, excepție ridicată de Societatea Comercială Radio XXI — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.931/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 ianuarie 2013.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 12 din 22 ianuarie 2013, considerăm că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91 din Legea audiovizualului nr. 504/2002 trebuia admisă pentru următoarele motive:

Considerăm că prin aceste prevederi se aduce atingere prezumției de nevinovăție a contravenientului.

În Constituția României prezumția de nevinovăție este reglementată în art. 23 alin. (11) privind libertatea individuală, articol distinct de art. 21 referitor la accesul liber la justiție.

Astfel cum s-a reținut în Decizia nr. 12 din 22 ianuarie 2013, Curtea Constituțională a statuat în practica sa, făcând referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că prezumția de nevinovăție, componentă a dreptului la un proces echitabil, se aplică și domeniului contravențional.

Reamintim că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru ca o faptă să fie considerată „acuzăție în materie penală” este necesară îndeplinirea „criteriilor Engel”, respectiv: caracterizarea faptei în dreptul național, natura faptei și natura și gravitatea sancțiunii care ar putea fi aplicată persoanei în cauză, criteriile care nu este obligatoriu să fie cumulative.

Pe de altă parte, Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în cauzele C-235/92 *P. Montecatini SpA împotriva Comisiei*, paragrafele 175 și 176, a considerat că prezumția de nevinovăție este un principiu fundamental al drepturilor omului și nu se aplică în mod exclusiv în cauzele penale.

În același timp, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 10 februarie 1995 pronunțată în cauzele *Allenet de Ribemont împotriva Franței*, precum și prin Hotărârea

Comisiei din 3 octombrie 1978 pronunțată în Cauza *Krause împotriva Elveției*, a statuat că prezumția de nevinovăție este aplicabilă și în cazul în care autoritățile publice tratează pe cineva ca fiind vinovat înainte ca vinovăția să fie stabilită de o instanță competentă.

Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în Cauza *Omer Nazli, Caglar Nazli and Melike Nazli v Stadt Nürnberg*, paragrafele 42—45, a arătat că prezumția de nevinovăție trebuie să fie interpretată într-o manieră în care să nu determine îngrădirea altor drepturi ale „acuzatului”.

Considerăm că neaplicarea prezumției de nevinovăție a contravenientului, în sensul în care acesta nu are dreptul de a se apăra, inclusiv prin administrare de probe, în situația prevăzută în art. 91 alin. (2) și (3) din Legea audiovizualului nr. 504/2002 poate duce la o îngrădire a altor drepturi ale contravenientului (spre exemplu, dreptului de proprietate), existând chiar riscul ca acesta să intre în insolvență datorită cuantumului ridicat al amenzii și a duratei îndelungate de soluționare a procesului.

Considerăm că instanța de contencios constituțional trebuia să își exercite rolul activ în sensul în care trebuia să se raporteze și la art. 48 referitor la prezumția de nevinovăție din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care se aplică potrivit art. 148 din Constituție.

Curtea ar fi trebuit să elaboreze raționamentul potrivit căruia Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene constituie un instrument juridic care are o valoare constituțională, elucidând în același timp statutul tratatelor privind drepturile omului la care face referire art. 20 din Constituție.

Judecător,

prof. univ. dr. **Iulia Antoanella Motoc**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 13

din 22 ianuarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 teza întâi din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și ale art. 29 alin. (7), art. 40 lit. f) și art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum au fost modificate prin art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și ale art. 29 alin. (7), art. 40 lit. f) și art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Elena Cârcei în Dosarul nr. 8.486/1/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 979D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autoarea excepției a transmis la dosarul cauzei, prin serviciul de registratură al Curții, un „memoriu în apărare”, prin care face observații pe marginea raportului întocmit de judecătorul-raportor desemnat în cauză, referitoare la: conținutul încheierii de sesizare a Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, punctul de vedere al Avocatului Poporului, evoluția normativă a Hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii nr. 564/2008 și nr. 1.314/2008 și jurisprudența relevantă a Curții Constituționale. În finalul „memoriului în apărare”, autoarea excepției solicită admiterea excepției și constatarea neconstituționalității, astfel:

— a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, **în măsura în care** din conținutul lor se înțelege că sintagma „și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege” acoperă dispoziția art. 36² alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Superior al Magistraturii, introdusă prin Hotărârea nr. 564/2008 a Consiliului Superior al Magistraturii, în caz contrar fiind încălcate prevederile art. 126 alin. (2) și (4), art. 129, art. 1 alin. (5) și art. 73 alin. (3) din Constituție, sub corolarul art. 142 alin. (1) din Constituție;

— a dispozițiilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 și, prin extindere, a alin. (8) și (9) ale aceluiași articol, întrucât acestea contravin prevederilor art. 133 alin. (7) și art. 134 alin. (3) din Constituție;

— a dispozițiilor art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004, întrucât încalcă prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5) și art. 61 alin. (1) din Constituție, în măsura în care din conținutul lor se înțelege că comisia de disciplină dispune din oficiu, prin rezoluția de clasare, sesizarea secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii cu indicii privind constatarea eventualelor încălcări ale Codului deontologic în aplicarea art. 36¹ și art. 36² din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, astfel cum a fost modificat prin Hotărârile

Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 564/2008 și nr. 1.314/2008;

— a dispozițiilor art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004, în măsura în care din conținutul lor se înțelege că rezoluția de clasare prin care comisia de disciplină sesizează secția pentru judecatori cu indicii privind încălcarea Codului deontologic nu poate fi atacată potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și că procedura jurisdicțional-administrativă astfel demarată prin rezoluția de clasare este o procedură obligatorie, iar nu facultativă, lipsită de garanțiile de independență și imparțialitate obiectivă la care se referă art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În caz contrar, autoarea excepției apreciază că sunt încălcate prevederile art. 21 alin. (4), art. 126 alin. (5) și (6) și art. 124 din Constituție;

— a prevederilor art. 40 lit. f) din Legea nr. 317/2004, în măsura în care dispozițiile sale se interpretează în sensul că se constituie în act juridic de nivel superior pentru reglementarea procedurii de judecată a sesizărilor comisiei de disciplină cu privire la indicii de încălcare a Codului deontologic în executarea căruia au fost adoptate Hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 564/2008 și nr. 1.314/2008, în caz contrar fiind încălcate normele art. 1 alin. (5), art. 126 alin. (5) și ale art. 142 alin. (1) din Constituție.

Alături de documentul la care s-a făcut referire, autoarea excepției a depus la dosarul cauzei și copia acțiunii în anulare a actelor administrative ale Consiliului Superior al Magistraturii atacate în fața instanței judecătorești, copia recursului motivat împotriva sentinței prin care a fost respinsă acțiunea ca urmare a trimiterii spre rejudecare în urma admiterii recursului în cursul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate, precum și o copie a unei citații pentru un termen fixat pentru judecarea recursului promovat prin această ultimă cerere de recurs.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că aspectele invocate de autoarea excepției în susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate privesc, în realitate, probleme de interpretare și aplicare a acestora, și nu de constituționalitate, astfel că excepția are caracter inadmisibil. În plus, menționează că prin deciziile nr. 126 și nr. 127 din 1 februarie 2011, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 46 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, iar considerentele reținute cu acele prilejuri rămân valabile și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 8.486/1/2011, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și ale art. 29 alin. (7), art. 40 alin. (1) lit. f) și art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Elena Cârcei într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței civile prin**

care a fost respinsă acțiunea în anulare a unor dispoziții din două hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii, în partea referitoare la reglementarea procedurii administrativ-jurisdicționale de constatare a încălcării Codului deontologic, reglementare care se referă la calea de atac a recursului și la competența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal de a o soluționa.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost completată în fața instanței de judecată, autoarea acesteia susține următoarele:

Dispozițiile art. 21 din Legea nr. 304/2004 contravin art. 1 alin. (5), art. 73 alin. (3) lit. l), art. 126, art. 129 și art. 142 alin. (1) din Constituție, în măsura în care din conținutul acestora se înțelege că sintagma „și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege” acoperă și dispoziția art. 36² alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, modificat prin Hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 864/2008 și nr. 1.314/2008, conform căreia „Hotărârea Plenului poate fi atacată cu recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.” Hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii sunt acte administrative cu caracter juridicțional, în sensul art. 2 lit. d) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, însă sunt edictate cu exces de putere, deoarece Consiliul Superior al Magistraturii nu a fost învestit prin lege organică cu atribuții de jurisdicție administrativă specială. Atribuirea, printr-un act normativ de nivelul unei hotărâri a unei autorități administrative centrale, de competențe și căi de atac pentru oricare dintre instanțele judecătorești enumerate de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, în cazul de față pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, este contrară normelor constituționale invocate, al căror garant este Curtea Constituțională, întrucât astfel de norme pot fi adoptate numai prin lege organică, chiar dacă noțiunea de „lege” utilizată în cuprinsul sintagmei criticate poate avea și un sens larg, așa cum a arătat și Curtea Constituțională în Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011 asupra proiectului de lege privind revizuirea Constituției României, cu referire la art. 124 alin. (3) din Constituție.

Prevederile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, în măsura în care din conținutul lor se înțelege că pot fi atacate cu recurs hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor dacă acestea au fost adoptate de Plen ca *instanță de judecată*, în procedura administrativ-jurisdicțională, încalcă dispozițiile art. 133 alin. (7) din Constituție, potrivit cărora „Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii sunt definitive și irevocabile, cu excepția celor prevăzute la articolul 134 alin. (2)”. Or, potrivit acestor din urmă norme, „Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică”.

Dispozițiile art. 40 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 317/2004 contravin prevederilor art. 1 alin. (5) și ale art. 142 alin. (1) din Constituție, „în măsura în care din conținutul lor se înțelege că se constituie în act normativ de nivel superior în executarea căruia s-au adoptat Hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 864/2008 și nr. 1.314/2008, acte administrative cu caracter normativ”. Textul de lege criticat nu conține nicio referire cu privire la vreo competență sau procedură juridicțională care să implice competența secțiilor sau a plenului Consiliului Superior al Magistraturii și nici a secției de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție în constatarea încălcărilor Codului deontologic, astfel că trimiterea la aceste norme ca fiind actul superior în executarea căruia s-au adoptat cele două hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii este contrară și dispozițiilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și Legii nr. 317/2004. Mai arată autoarea excepției că dispozițiile art. 40 alin. (1) lit. f) concretizează o atribuție a secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, și nu a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, nu reglementează vreo competență normativă și

nici nu ordonă emiterea vreunui act normativ de executare, astfel că nu pot constitui temei de drept pentru adoptarea Hotărârilor Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 864/2008 și nr. 1.314/2008. Dacă s-ar accepta contrariul, atunci aceste norme nu îndeplinesc criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pe care trebuie să le întrunească un text de lege, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale. Mai precizează autoarea excepției că, potrivit art. 30 alin. (4) din Legea nr. 317/2004, „Atribuțiile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și ale secțiilor acestuia, referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor, se exercită cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare”; or, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat într-un alt litigiu, cu referire la Hotărârea Plenului nr. 564/2008 prin care s-au introdus art. 36¹ și art. 36² în Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, că este „un act cu caracter normativ, dar care nu vizează cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor pentru a fi incidente dispozițiile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004”; altfel spus, încălcarea Codului deontologic nu se înscrie în „cariera judecătorilor”, iar nici Legea nr. 303/2004 și nici Legea nr. 304/2004 nu conțin reglementări cu privire la procedura juridicțională de constatare a încălcărilor Codului deontologic și nici trimiteri la acesta.

Dispozițiile art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004 încalcă, în opinia autoarei excepției, prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5), art. 21 alin. (4), art. 61 alin. (1) și ale art. 126 alin. (5) și (6) din Legea fundamentală, în măsura în care din conținutul lor se înțelege că comisia de disciplină dispune din oficiu, prin rezoluția de clasare, sesizarea secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii cu indicii privind constatarea eventualelor încălcări ale Codului deontologic, în aplicarea unei Hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, art. 36¹ din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 564/2008, modificat prin Hotărârea nr. 1.314/2008, reglementează posibilitatea ca prin aceeași rezoluție de clasare, comisia de disciplină, din oficiu, să sesizeze secția corespunzătoare a Consiliului dacă există indicii privind încălcarea normelor de conduită reglementată de Codul deontologic.

Totodată, dacă din cuprinsul art. 46 alin. (13) se înțelege că această rezoluție de clasare prin care comisia de disciplină sesizează secția pentru judecători cu indicii privind încălcarea Codului deontologic nu poate fi atacată potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și că procedura administrativ-jurisdicțională astfel demarată este o procedură obligatorie, iar nu facultativă, atunci textul criticat încalcă dispozițiile art. 21 alin. (4) și ale art. 126 alin. (5) și (6) din Constituție, deoarece negarea caracterului facultativ al jurisdicției administrative privind constatarea încălcărilor Codului deontologic ar transforma-o într-o jurisdicție extraordinară și ar elimina un act administrativ cu caracter individual din sfera actelor administrative ale autorităților publice asupra cărora controlul judecătoresc este garantat.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Dispozițiile art. 21 din Legea nr. 304/2004 nu încalcă prevederile art. 1 alin. (5), art. 73 alin. (3), art. 126 alin. (4) și ale art. 129 din Constituție, acestea reprezentând cadrul general al competenței materiale a Secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în acord și cu dispozițiile art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă, fără a putea fi interpretate în sensul că acoperă dispozițiile art. 36² alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii. De altfel, aceste din urmă norme au fost adoptate în temeiul art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, așa încât nu se poate susține încălcarea principiului legalității competenței de judecată, a procedurii de judecată și a căilor de atac, instituite prin art. 126 și art. 129 din Constituție. În temeiul acestei din urmă prevederi, legiuitorul are posibilitatea de a stabili prin acte normative speciale condițiile

exercitării căilor de atac, ceea ce s-a întâmplat în materia carierei și drepturilor judecătorilor și procurorilor, precum și în cea a răspunderii disciplinare a acestora.

Dispozițiile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, care reglementează procedura de contestare a hotărârilor Plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, își au temeiul constituțional în art. 134 alin. (4) raportate la cele ale art. 126 alin. (6) și respectă principiul liberului acces la justiție prin prisma dreptului la un recurs efectiv consacrat de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu referire la dispozițiile art. 40 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 317/2004, instanța judecătorească susține că autoarea excepției nu a arătat, în mod concret, în ce constă pretinsa contradicție a acestora față de prevederile art. 142 alin. (1) și ale art. 1 alin. (5) din Constituție, invocând doar încălcarea unor dispoziții din alte acte normative și nelegalitatea motivării instanței de fond.

Instanța judecătorească mai apreciază că nici critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004 raportată la prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5), art. 61 alin. (1), art. 21 alin. (4) și ale art. 126 alin. (5) și (6) din Constituție nu poate fi reținută. Pretinsa stare de neconstituționalitate este motivată de autoarea excepției prin prisma dispozițiilor art. 36¹ din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, astfel cum au fost modificate prin hotărârile nr. 564/2008 și nr. 1.314/2008, pe care le consideră nelegale și neconstituționale, deoarece nu dau posibilitatea de a fi atacată în justiție rezoluția de clasare sub aspectul sesizării secției corespunzătoare a Consiliului dacă există indicii privind încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic. Or, textele legale criticate nu conțin o asemenea prevedere expresă, care să poată fi înlăturată din text pe calea excepției de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 21 din Legea nr. 304/2004, ale art. 29 alin. (7) și ale art. 40 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 317/2004 sunt constituționale.

Astfel, art. 21 din Legea nr. 304/2004 reprezintă tocmai o valorificare a dispozițiilor art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, pretins încălcate, întrucât reglementează competența Secției I civile, Secției a II-a civile, Secției penale și a Secției de contencios administrativ și fiscal ale Înaltei Curți de Casație și Justiție de a judeca recursurile împotriva hotărârilor pronunțate de curțile de apel și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege.

Prevederile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, fiind invocate, în acest sens, deciziile nr. 331 din 3 aprilie 2007 și nr. 634 din 26 iunie 2007, în care Curtea a statuat în sensul constituționalității acestora.

Mai apreciază Avocatul Poporului că dispozițiile art. 40 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 317/2004, prin care legiuitorul conferă secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii posibilitatea de a lua măsuri pentru soluționarea sesizărilor primite de la justițiabili sau de la alte persoane privind conduita necorespunzătoare a judecătorilor și procurorilor, nu aduc atingere principiului constituțional potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie sau regulii constituționale potrivit căreia Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției.

În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004, Avocatul Poporului consideră că aceasta este inadmisibilă, deoarece normele legale menționate nu mai sunt în vigoare în formularea criticată, art. 46 fiind în totalitate modificat și, ca atare, nu se respectă această condiție a admisibilității excepției prevăzută de art. 29 din Legea nr. 47/1992. În plus, se menționează că, asupra redactării anterioare a dispozițiilor art. 46 din Legea

nr. 317/2004, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin deciziile nr. 126 și nr. 127 din 1 februarie 2011, în sensul constituționalității acestora.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de autoarea excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și motivării excepției de neconstituționalitate, dispozițiile art. 21 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, precum și dispozițiile art. 29 alin. (7), art. 40 lit. f) și art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005.

Curtea constată că aceste din urmă prevederi legale au fost modificate și completate prin articolul unic pct. 1 și 3 din Legea nr. 36/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2011, prin art. II pct. 4 din Legea nr. 24/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2012, precum și prin art. 52 din titlul IV al Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012. Ulterior ridicării excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 80 din Legea nr. 76/2012, Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, dându-se textelor o nouă numerotare.

Invocând însă Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, autoarea excepției precizează că textele din Legea nr. 317/2004 indicate sunt criticate în redactarea în vigoare la data declanșării litigiului *pendinte*, respectiv 31 ianuarie 2010, fără a se ține cont deci de evenimentele legislative intervenite ulterior acestui moment.

În privința dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 304/2004, Curtea constată că acestea au fost modificate de art. 215 pct. 3 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, precum și, ulterior invocării excepției, de art. 51 pct. 4 din titlul IV al Legii nr. 76/2012. Întrucât sintagma „și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege”, cuprinsă la art. 21 din lege și vizată de autoarea excepției de neconstituționalitate, a fost preluată identic cu prilejul modificărilor succesive ulterioare momentului de referință — 31 ianuarie 2010 — al formei textului criticat, regăsindu-se, în prezent, la art. 21 teza întâi din Legea nr. 304/2004, Curtea, în lumina considerentelor de principiu statuate prin Decizia sa nr. III din 31 octombrie 1995 privind judecarea constituționalității unei dispoziții legale modificate ulterior invocării excepției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, reține că obiect al excepției îl constituie, sub acest aspect, dispozițiile

art. 21 teza întâi din Legea nr. 317/2004, care au următoarea redactare:

„Secția I civilă, Secția a II-a civilă și Secția de contencios administrativ și fiscal ale Înaltei Curți de Casație și Justiție judecă recursurile împotriva hotărârilor pronunțate de curțile de apel și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege [...]”

Cât privește dispozițiile criticate din Legea nr. 317/2004, întrucât, ulterior declanșării litigiului *pendinte*, acestea au suferit, parțial, modificări și completări ce configurează în prezent o formă și un conținut diferite de cele criticate de autoarea excepției, și având în vedere considerentele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia sa nr. 766 din 15 iunie 2011, rezultă că aceste texte legale vor fi examinate în forma vizată de autoarea excepției, respectiv astfel cum au fost modificate prin art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 29 alin. (7): „(7) Hotărârile prevăzute la alin. (5) pot fi atacate cu recurs, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție. [...]”;

— Art. 29 alin. (5), la care textul de lege redat face trimitere, are următorul cuprins: „Hotărârile plenului privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor se redactează în cel mult 20 de zile și se comunică de îndată.”;

— Art. 40 lit. f): „Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii au următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor: [...]”

f) iau măsuri pentru soluționarea sesizărilor primite de la justițiabili sau de la alte persoane privind conduita necorespunzătoare a judecătorilor și procurorilor;”;

— Art. 46 alin. (1), (12) și (13): „(1) În vederea exercitării acțiunii disciplinare este obligatorie efectuarea cercetării disciplinare, care se dispune potrivit art. 45 alin. (2), în termen de maximum 10 zile de la data sesizării. [...]”

(12) În cazul în care comisia de disciplină consideră că exercitarea acțiunii disciplinare nu se justifică, dispune clasarea. Rezoluția se comunică persoanelor indicate la art. 45¹ alin. (4) și inspectorului judiciar care a efectuat cercetarea.

(13) Împotriva soluției de clasare poate fi formulată contestație de persoana indicată la art. 45¹ alin. (1), de persoana vizată sau de inspectorul judiciar care a efectuat cercetarea la secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, în termen de 30 de zile de la comunicarea rezoluției.”;

— Art. 45¹ alin. (1) și (4), la care dispozițiile redactate anterior fac referire, au următorul cuprins:

„(1) Orice persoană interesată, inclusiv conducătorii instanțelor sau ai parchetelor, poate semnala Inspecției judiciare aspecte în legătură cu activitatea ori conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, cu încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori cu săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare. [...]”

(4) Dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare.”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin normelor constituționale ale art. 1 alin. (3), (4) și (5) referitoare la valorile supreme ale statului român, la principiul separației și echilibrului puterilor statului și, respectiv, la principiul supremației Constituției și obligația respectării acesteia și a legilor, art. 21 alin. (4) potrivit căruia „Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite”, art. 61 alin. (1) conform căruia „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”, art. 73 alin. (3) lit. I) în temeiul căruia organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului Public și a Curții de Conturi se reglementează prin lege organică, art. 126 — Instanțele judecătorești, art. 129 — Folosirea căilor de atac, art. 133 alin. (7) potrivit căruia

„Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii sunt definitive și irevocabile, cu excepția celor prevăzute la articolul 134 alineatul (2)” și ale art. 142 alin. (1) ce atribuie Curții Constituționale calitatea de garant al supremației Constituției.

Analizând atât motivarea formulată de autoarea excepției cu prilejul ridicării acesteia în fața instanței de judecată, cât și memoriul în apărare depus ulterior, la dosarul cauzei, Curtea reține următoarele:

Memoriul în apărare cuprinde elemente suplimentare față de cadrul procesual fixat prin motivarea excepției și prin încheierea de sesizare a Curții Constituționale de către instanța de judecată investită cu soluționarea litigiului. Astfel, în privința art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004, autoarea excepției invocă, în plus, și încălcarea art. 124 din Constituție. Totodată, indicând prevederile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, referitoare la situația în care, pronunțând o decizie de admitere a excepției, Curtea se pronunță și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, dacă, în mod necesar și evident, acestea nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare, autoarea excepției solicită Curții să constate și neconstituționalitatea dispozițiilor alin. (8) și (9) ale art. 29 din Legea nr. 317/2004, pentru aceleași motive invocate în susținerea neconstituționalității art. 29 alin. (7) din aceeași lege.

Referitor la invocarea, prin notele scrise depuse la Curtea Constituțională în dosarul cauzei, a unor noi motive de neconstituționalitate raportate la art. 124 din Constituție, Curtea observă că, astfel cum a statuat și în jurisprudența sa, invocarea în susținerea excepției a unor dispoziții constituționale direct în fața Curții, și nu în fața instanței judecătorești, contravine art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1)—(4) din Legea nr. 47/1992, întrucât cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate rezultă din încheierea de sesizare și din motivarea scrisă a autorului, iar aceasta din urmă nu poate fi completată în fața Curții Constituționale cu elemente noi, ce nu au fost puse în discuția părților în fața instanței de judecată (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Decizia nr. 618 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 522 din 27 iulie 2012 sau Decizia nr. 848 din 18 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 829 din 10 decembrie 2012).

În continuare, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o acțiune în anulare a două hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv Hotărârea nr. 564/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 9 iulie 2008, și Hotărârea nr. 1.314/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 11 decembrie 2008, prin care sunt introduse, respectiv modificate, unele norme din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 27 septembrie 2005, norme referitoare la procedura desfășurată în cazul unor încălcări ale Codului deontologic. Autoarea excepției a solicitat în instanță anularea acestor acte administrative ulterior parcurgerii procedurii administrativ-jurisdicționale în fața Consiliului Superior al Magistraturii, contestând, în esență, temeiul de drept al adoptării acestor două acte administrative, apreciind în acest sens că nici Legea nr. 303/2004, Legea nr. 304/2004 și nici Legea nr. 317/2004 nu conțin norme care să reglementeze acțiunea privind constatarea încălcării normelor din Codul deontologic și că procedura specifică acestei din urmă acțiuni nu poate fi confundată cu cea proprie unei acțiuni disciplinare, iar atribuțiile și competența Consiliului Superior al Magistraturii reglementate de textele de lege criticate se referă doar la acțiunea disciplinară. Prin urmare, susține că nu există normă juridică de rang superior care să se constituie în temei legal pentru adoptarea celor două hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii și măsurile luate în executarea acestora.

Curtea constată că, deși autoarea excepției menționează ca obiect al excepției diferite texte din Legea nr. 304/2004, respectiv Legea nr. 317/2004, din întreaga argumentație susținută și depusă la dosarul cauzei rezultă că aceasta urmărește, în realitate, anularea celor două hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii, chiar și prin intermediul invocării excepției de neconstituționalitate, dar fără a contesta, de fapt, legitimitatea constituțională a textelor legale criticate. Această constatare se bazează atât pe exprimarea sa explicită, în acest sens, de exemplu: „ca atare, dispoziția art. 36² alin. (7) din Hotărârea nr. 564/2008, potrivit căreia Hotărârea Plenului poate fi atacată cu recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, este contrară art. 133 alin. (7) din Constituție, dar și art. 134 alin. (3) din Constituție, conform căruia la Înalta Curte de Casație și Justiție pot fi atacate numai hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară” — pag. 13, paragraful 1 din memoriul în apărare, cât și pe faptul că susținerile sale de neconstituționalitate asupra textelor legale sunt formulate în funcție de anumite interpretări care nu rezultă explicit din conținutul normativ al acestora, ci, probabil, au apărut în procesul aplicării acestora de către entitățile publice competente.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 teza întâi din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și ale art. 29 alin. (7), art. 40 lit. f) și art. 46 alin. (1), (12) și (13) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum au fost modificate prin art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Elena Cârcei în Dosarul nr. 8.486/1/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 ianuarie 2013.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPARIU

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006

Luând în considerare dificultățile întâmpinate până în prezent în ceea ce privește plata despăgubirilor acordate potrivit Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată, Legii nr. 290/2003 privind

acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 393/2006, având în vedere necesitatea instituirii unor reglementări speciale, cu aplicabilitate limitată în timp, privind plata despăgubirilor acordate potrivit Legii nr. 9/1998, republicată, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924,

ținând seama de faptul că nepromovarea prezentei ordonanțe de urgență ar avea drept consecință imposibilitatea menținerii echilibrului bugetar și în mod implicit nerespectarea angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvernul României, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, plata despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, se face în tranșe anuale egale, eșalonat pe o perioadă de 10 ani, începând cu anul următor datei emiterii titlului de plată. Cuantumul unei tranșe nu poate fi mai mic de 20.000 lei.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și titlurilor de plată emise și neachitate integral până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență. Plata tranșelor se face începând cu 1 ianuarie 2014.

(3) Prin *titlu de plată* se înțelege hotărârea comisiei județene sau a municipiului București pentru aplicarea Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 393/2006, respectiv decizia de plată emisă de către vicepreședintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților care coordonează aplicarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006.

(4) Sumele acordate cu titlu de despăgubiri în temeiul prezentei ordonanțe de urgență se actualizează prin aplicarea indicelui preturilor de consum aferent perioadei cuprinse între începutul lunii următoare celei în care a fost emis titlul de plată și sfârșitul lunii anterioare datei plății efective a fiecărei tranșe.

Art. II. — (1) Comisiile județene, respectiv a municipiului București pentru aplicarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006 analizează și soluționează cererile de acordare a compensațiilor, rămase nesoluționate, în termen de 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență. În această perioadă comisiile județene, respectiv a municipiului București pentru aplicarea Legii nr. 9/1998 au

obligația să comunice solicitanților ale căror dosare nu au fost soluționate încă modificările aduse legii.

(2) Hotărârile se adoptă cu majoritatea voturilor membrilor comisiei și se comunică Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

Art. III. — Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 18 aprilie 2007, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Prejudiciul rămas neacoperit se determină prin calcularea diferenței dintre valoarea bunurilor abandonate în urma aplicării tratatului dintre România și Bulgaria de la 7 septembrie 1940, dobândite în proprietate cu orice titlu, și valoarea bunurilor dobândite în România după anul 1940 cu titlu de despăgubire, inclusiv prin Reforma Agrară și prin contractele de vânzare-cumpărare încheiate între coloniști și statul român prin Oficiul Național al Colonizării după data de 7 septembrie 1940, pentru care statul român nu a mai perceput sumele datorate de aceștia, ca urmare a Decretului nr. 553/1953 pentru anularea sumelor datorate de coloniștii evacuați din Dobrogea de Sud și reasezați în alte părți, reprezentând prețul terenurilor și construcțiilor ce li s-au atribuit pe bază de contracte.”

2. La articolul 8, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Compensațiile acordate cetățenilor români îndreptățiți se suportă din bugetul de stat, iar plățile către persoanele fizice se asigură de către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților.”

3. La articolul 8, alineatul (2) se abrogă.

Art. IV. — Legea nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 14 iulie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) De prevederile prezentei legi beneficiază foștii proprietari, moștenitorii legali ai acestora, până la gradul al IV-lea inclusiv, sau moștenitorii testamentari ai acestora, dacă au la data formulării cererii cetățenia română. Dovada calității de moștenitor se face prin certificatul de moștenitor, prin certificatul de calitate de moștenitor sau prin hotărâre judecătorească

definitivă și irevocabilă prin care se atestă calitatea de moștenitor.”

2. La articolul 5, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Persoanele îndreptățite vor depune cereri proprii, până la data de 1 mai 2007, la comisiile constituite în cadrul prefecturilor, în temeiul art. 6 din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată. Cererile trebuie însoțite de acte doveditoare, certificate de autorități, care pot fi completate cu declarații autentificate.”

3. La articolul 10, alineatul (2) se abrogă.

Art. V. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă:

a) art. 10 alin. (5) și (6) din Legea nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 noiembrie 2006;

b) art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 286/2004 privind unele măsuri referitoare la funcționarea Comisiei centrale și a comisiilor județene și a municipiului București pentru aplicarea dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 22 martie 2004;

c) art. 38 alin. (5) și (6) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 753/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 458 din 30 noiembrie 1998, cu modificările și completările ulterioare;

d) art. 2 alin. (4) și (5), precum și art. 18 alin. (5) și (6) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.120/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 5 septembrie 2006, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Președintele Autorității Naționale
pentru Restituirea Proprietăților,

George Băeșu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul afacerilor interne,

Radu Stroe

București, 27 februarie 2013.

Nr. 10.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

